

Miguel del Arco actualitza l'obra d'Ibsen amb un Arquillué, defensor del bé comú, valent i a un punt de la bogeria

Un 'enemic' mig animal

Jordi Bordes
BARCELONA

L'actor Pere Arquillué és Thomas Stockmann, el doctor que, tot i celebrar en el primer acte la felicitat pel fet de dirigir un balneari que garanteix un plat a taula, hi renunciarà per evitar el que seria un perjudici per a tot el poble. Ningú no ho vol veure i ell s'enfronta a tothom: aquest és el debat d'*Un enemic del poble*, escrit per Ibsen a finals del segle XIX, però que avui continua sent vàlid. L'obra, que s'ha traslladat a l'actualitat mirant de donar més pes i decisió a la dona i la filla de Thomas Stockmann, disposa d'un notable repartiment de setze actors (gens habitual en aquestes dates de repertoris curts). La primera direcció d'un text en català de Miguel del Arco s'estrena dijous i estarà en cartell fins al 16 de febrer. La lluita d'un home per reivindicar la seva llibertat acaba tenyint la seva decisió en una acció que és a un punt de la bogeria i de l'animalitat.

Miguel del Arco és un actor que va debutar amb *La*

La xifra

16

actors intervenen en aquesta producció en què el director Miguel del Arco debuta amb un text en català.

función por hacer (una versió de *Sis personatges en busca d'autor*). Ho va fer sense gaires pretensions però l'èxit el va catapultar. Darrerament, Del Arco mostrava *La violació de Lucrecia*, amb Núria Espert, i el *Juicio a una zorra*, amb Carmen Ma-

En la versió, la mare i la filla assumeixen decisions, a diferència de l'original

chi, al Lliure de Gràcia. Ara, Lluís Pasqual li ha encarregat una direcció de gran format. Del Arco ha treballat el text a partir de la versió que Juan Mayorga va fer per al Centro Dramático Nacional. Aquesta versió, dirigida per Gerardo Vera, també va fer temporada el 2007 al Tivoli amb Francesc Orella d'actor protagonista. Cristina Genebat ha fet la traducció al català procurant fer ben orgànics els diàlegs dels personatges. El director aclaria la satisfacció de treballar al Teatre Lliure, una companyia que el va portar a adquirir la col·lecció del *Digui, digui* per aprendre català després de veure *Les noces de Figaro*.

Arquillué defensa que, tot i el protagonisme del doctor, el muntatge és molt coral. Per Del Arco, és molt interessant que el conflicte es produeixi tant en l'àmbit públic com en el privat: perquè el doctor se les ha de tenir, per exemple, amb el seu germà i alcalde d'un municipi pròsper.

Aquesta és la tercera versió de gran projecció d'*Un enemic del poble*, la

L'actor Pere Arquillué en un instant de l'espectacle, que s'estrena aquest dijous ■ ROS RIBAS

primera en català. L'any passat, Les Antonietes van fer una notable versió (*Stockmann*) a la Sala Muntaner. Ara, aquest grup coincideix amb Del Arco al Lliure de Montjuïc (Espai Lliure) però amb una altra versió, *Vània*, versionant *L'oncle Vània*. Fernán Gómez en va fer una primera versió en la Transició, en una època en què era molt clar quins eren els enemics del poble, comenta Del Arco, refe-

rint-se a la dictadura. Avui els enemics són més difusos, més difícils de concretar, per culpa de voler ser políticament correctes. Sí que hi ha enemics que s'enfronten al poder. Del Arco feia referència a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, però també als que han frenat el canvi urbanístic del barri de Gornal; "ha estat entrar en aquesta obra i comprovar que tot ressona com a *Un enemic del poble*". ■

Llorenç Castelló, nou director de l'Escolania

Redacció

MONISTROL DE MONTSERRAT

El fins ara segon director de l'Escolania de Montserrat, Llorenç Castelló, rellevarà Bernat Vivancos com a director musical del cor. Ha estat el mateix Vivancos qui ha proposat el nom de Castelló com a successor en el seu càrrec, ja que creu que "és un coneixedor sòlid de la realitat actual de l'Escolania i amb ell Montserrat assegura la continuïtat del projecte musical". Vivancos ha estat el director del cor els set últims cursos i el mes de juny deixarà el càrrec per poder-se dedicar més a fons a la composició: "És una vocació que necessita temps i calma, i també vull continuar amb més dedicació la docència com a professor de composició i orquestració a l'Esmuc", ha assegurat. Vivancos ha viscut aquests anys en la direcció musical de l'Escolania "com un acte de justícia": "Intentar tornar a Montserrat allò que em van oferir de nen a l'Escolania, el millor regal que m'han fet mai." Llorenç Castelló (Barcelona, 1976) té el títol superior de llenguatge musical i els estudis de composició i piano, realitzats al Conservatori del Liceu. És professor del Departament de Didàctica de la Música a la UAB i a l'Escolania de Montserrat, de la qual és també segon director, i director de la Capella de Música de Montserrat, el cor d'hommes que acompanya habitualment l'Escolania. ■

Críticamusical

Jordi Bordes

Molta empenta, gens d'artifici

Germans de sang

Director: R. Reguant
Director musical: D. Campos
Dilluns, 13 de gener al Teatre del Raval (sense data de sortida).

Després de dues dècades més tard, el musical torna descarregat d'espectacularitat, no pot ser de cap altra manera, al Teatre del Raval. Un en-

cert recuperar-lo i també fer-ho en aquesta versió gens ensucrada, que manté el to divertit de la primera part i tràgic de la segona.

En aquesta nova posada en escena repeteix el director, Ricard Reguant, i també els dos germans protagonistes: Roger Pera i Sergi Zamora. Se'ls veu

molt còmodes amb el seu paper (sobretot en la part ingènua i gamberra). Xavier Ribera-Vall es mou encara amb dificultat com a narrador. Té una partitura poc variada i res en què refugiar-se. El trumfo del musical és el treball de la Sra. Johnstone. El que fa dues dècades era paper per a Àngel Gonyalons, ara

és per a Virgínia Martínez, que puja als escenaris amb l'experiència del seu grup La Porta dels Somnis. El to de les dues parts queda ben reflectit en la seva interpretació: en la primera, molt més vital (tot i el dolor d'haver de renunciar a un dels germans bessons) i, en la segona, arrossegant-se al fi-

nal, víctima del destí que, de tant voler fugir-ne, acaba tornant a les seves urpes. Isa Mateu, l'altra mare, li respon amb eficàcia amb un personatge ric, venjatiu, protector i malaltís. També és destacable el treball de Lucía Torres, sobretot en la segona part, quan esdevé un dels motors de la tragèdia.

L'adaptació musical de Dani Campos també és molt essencial. Ha compensat l'eliminació d'instruments amb els cors. Hi ha marge per donar més color a uns temes que sonen massa semblants. Amb més funcions, la segona part guanyarà en consistència i commourà fins a l'extrem del plor. ■